

Tzaria-Metzora, Haftarah

II Kings 7:3-20

(3) There were four men, lepers, outside the gate. They said to one another, “Why should we sit here waiting for death? (4) If we decide to go into the town, what with the famine in the town, we shall die there; and if we just sit here, still we die. Come, let us desert to the Aramean camp. If they let us live, we shall live; and if they put us to death, we shall but die.” (5) They set out at twilight for the Aramean camp; but when they came to the edge of the Aramean camp, there was no one there. (6) For the Lord had caused the Aramean camp to hear a sound of chariots, a sound of horses—the din of a huge army. They said to one another, “The king of Israel must have hired the kings of the Hittites and the kings of Mizraim to attack us!” (7) And they fled headlong in the twilight, abandoning their tents and horses and asses—the [entire] camp just as it was—as they fled for their lives. (8) When those lepers came to the edge of the camp, they went into one of the tents and ate and drank; then they carried off silver and gold and clothing from there and buried it. They came back and went into another tent, and they carried off what was there and buried it. (9) Then they said to one another, “We are not doing right. This is a day of good news, and we are keeping silent! If we wait until the light of morning, we shall incur guilt. Come, let us go and inform the king’s palace.” (10) They went and called out to the gatekeepers of the city and told them, “We have been to the Aramean camp. There is not a soul there, nor any human sound; but

מלכים ב ז' ג'-כ'

(ג) וארבעה אנשים היו מצרעים פתח השער ויאמרו איש אל-רעהו ממה אנחנו יושבים פה עד-מתנו: (ד) אם-אמרנו נבוא העיר והרעב בעיר ומתנו שם ואם-ישכנו פה ומתנו ועתה לכו ונפלה אל-מתנה ארם אם-יחינו נחיה ואם-ימיתנו ומתנו: (ה) ויקומו בנשף לבוא אל-מתנה ארם ויבאו עד-קצה מתנה ארם והנה אין-שם איש: (ו) ואלו השמיעו את-מתנה ארם קול רכב קול סוס קול תיל גדול ויאמרו איש אל-אחיו הנה שוכר-עלינו מלך ישראל את-מלכי החתים ואת-מלכי מצרים לבוא עלינו: (ז) ויקומו וינוסו בנשף ויעזבו את-אחיהם ואת-סוסייהם ואת-חמריהם המתנה באשר-היא וינוסו אל-נפשם: (ח) ויבאו המצרעים האלה עד-קצה המתנה ויבאו אל-אהל אחד ויאכלו וישתו וישאו משם כסף וזהב וכגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו אל-אהל אחר וישאו משם וילכו ויטמנו: (ט) ויאמרו איש אל-רעהו לא-כן אנחנו עושים היום הנה יום-בשרה הוא ואנחנו מחשים וחקינו עד-אור הבקר ומצאנו עון ועתה לכו ונבאה ונגידה בית המלך: (י) ויבאו ויקראו אל-שער העיר ויגידו להם לאמר באנו אל-מתנה ארם והנה אין-שם איש וקול אדם כי אם-הסוס אסור והחמור אסור ואהלים באשר-המה: (יא) ויקרא השוערים ויגידו בית המלך פגימה: (יב) ויקם המלך לילה ויאמר אל-עבדיו אגידה-נא לכם את אשר-עשו

the horses are tethered and the asses are tethered and the tents are undisturbed.” (11) The gatekeepers called out, and the news was passed on into the king’s palace. (12) The king rose in the night and said to his courtiers, “I will tell you what the Arameans have done to us. They know that we are starving, so they have gone out of camp and hidden in the fields, thinking: When they come out of the town, we will take them alive and get into the town.” (13) But one of the courtiers spoke up, “Let a few of the remaining horses that are still here be taken—they are like those that are left here of the whole multitude of Israel, out of the whole multitude of Israel that have perished—and let us send and find out.” (14) They took two teams of horses and the king sent them after the Aramean army, saying, “Go and find out.” (15) They followed them as far as the Jordan, and found the entire road full of clothing and gear which the Arameans had thrown away in their haste; and the messengers returned and told the king. (16) The people then went out and plundered the Aramean camp. So a seah of choice flour sold for a shekel, and two seahs of barley for a shekel—as the LORD had spoken. (17) Now the king had put the aide on whose arm he leaned in charge of the gate; and he was trampled to death in the gate by the people—just as the man of God had spoken, as he had spoken when the king came down to him. (18) For when the man of God said to the king, “This time tomorrow two seahs of barley shall sell at the gate of Samaria for a shekel, and a seah of choice flour for a shekel,” (19) the aide answered the man of God and said, “Even if the LORD made windows in the sky, could this come to pass?” And he retorted, “You shall see it with your own eyes, but you shall not eat of it.” (20) That is exactly what happened to him: The people trampled him to death in the gate.

לְנוּ אָרָם יְדָעוּ כִּי־רַעְבִּים אֲנֻחֲנוּ וַיִּצְאוּ
מִן־הַמַּחֲנֶה לְהַחֲבֶה בַּהַשְׂדֵּה [בַּשָּׂדֶה] לְאֹמֶר
כִּי־יֵצְאוּ מִן־הָעִיר וְנִתְפָּשׂוּם חַיִּים
וְאֶל־הָעִיר נָבֵא: (יג) וַיַּעַן אֶחָד מֵעַבְדָּיו
וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָא חֲמֻשֵׁה מִן־הַסּוּסִים
הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ־כֹּה הֵנּוּ
כְּכֹל־הַמּוֹן [הַמּוֹן] יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
נִשְׁאָרוּ־כֹּה הֵנּוּ כְּכֹל־הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־תִּמְצְאוּ וְנִשְׁלַחְתֶּה וְנִרְאָה: (יד) וַיִּקְחוּ שְׁנַיִ
רֶכֶב סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרָי
מִחֲנֵה־אָרָם לְאֹמֶר לְכוּ וּרְאוּ: (טו) וַיֵּלְכוּ
אַחֲרֵיהֶם עַד־הַיַּרְדֵּן וְהִגִּיהוּ כָּל־הַדָּרָךְ מִלְּאָה
בְּגָדִים וְכֵלִים אֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אָרָם בַּחֲפֹז
[בַּחֲפֹזִים] וַיִּשְׁבּוּ הַמִּלְּאָכִים וַיִּגְדּוּ לַמֶּלֶךְ:
(טז) וַיֵּצֵא הָעָם וַיִּבְזּוּ אֶת מַחֲנֵה אָרָם וַיְהִי
סֵאֵה־סֵלֶת בְּשֶׁקֶל וְסֵאֲתַיִם שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל
כַּדָּבָר יְהוָה: (יז) וְהַמֶּלֶךְ הִפְקִיד
אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ עַל־הַשָּׁעַר
וַיִּרְמֶסְהוּ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמָת כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדַּת הַמֶּלֶךְ
אֵלָיו: (יח) וַיְהִי כַּדָּבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים
אֶל־הַמֶּלֶךְ לְאֹמֶר סֵאֲתַיִם שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל
וְסֵאֵה־סֵלֶת בְּשֶׁקֶל יְהִיֶּה כְּעֵת מִחֹר בַּשָּׁעַר
שְׁמֶרוֹן: (יט) וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ
הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִגִּיהוּ יְהוָה עֲשֵׂה אַרְבּוֹת
בַּשָּׁמַיִם הִיְהִיֶּה כַּדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנָּבִי רְאֵה
כְּעֵינַיִךְ וּמִשָּׁם לֹא תֹאכַל: (כ) וַיְהִי־לוֹ כֵּן
וַיִּרְמֶסוּ אֹתוֹ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמָת: (כ)

